

Ο Ν Ο Υ Μ Α Σ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

* Ένας λαός θυφώνεται δμα
δείξη πώς δι' φοβάται την
ἀλήθεια — ΨΥΧΑΡΗΣ.

Κάθε γλώσσα έχει τους φου-
σκικούς της κανόνες.
ΒΗΛΑΡΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΣΤ' * ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΚΗ 12 ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΗ 1908 * ΓΡΗΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΖΗΝΩΝΗ ΑΡΙΘΜ. 2 * ΑΡΙΘΜΟΣ 313

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΨΥΧΑΡΗΣ 'Αγάπη—Πέρα πέρα.
ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Πεζοί ζῳμοί—Βιβλία γὰ τὰ
παιδιά. (συνέχεια).
Κ ΚΡΟΥΜΒΑΧΕΡ. 'Αμυνα.
ΓΙΑΓΚΟΣ ΧΑΤΖΗΣ. Οί κοινότητες (συνέχεια).
ΗΓΕΡΙΑ. Κοιθόντες με τήν κόρη μου.
Γ. ΑΒΑΖΟΣ. Στόν Κάθε (συνέχεια).
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ
ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ

ΑΓΑΠΗ¹⁾

Α
ΤΡΙΦΥΛΛΟ

'Απόδρασα τ'αστέρια
Του γέρον τούρανου
Στά νύφεργά σου χέρια,
'Εσύ, καρδιά του νοῦ μου.

Στά χέρια τὰ ψιλιά σου
Μου λάμπουνε οί ἐλπίδες,
Γιατί τὰ δάχτυλά σου
Γενήκανε ἀχτίδες.

Παιδί μου παντοδύναμο,
'Εσένα ἡ ἀχτιδιά σου

1) Νά μὲ συμπαθήσουνε οί φίλοι, νά μὲ συμπαθήσει
πρῶτος ὁ Παλαμάς, πὸν βγαίνω τώρα καὶ σιχουερω. Στί-
χους ἑλληνικούς, ποτὲ μου δὲν τόλμησα ἢ δὲν μπόρεσα νὰ
κάνω. 'Αξάρνα, ἔτσι, ἕνα πρῶτ, τραγουδῆσε μέσα μου κά-
ποιος ζυθμός, κ' ἔγραψα τὰ ποιηματάκια. Τὰ δοῦλεπα πολὺ,
γὰ νὰ μὴν ἔχη τὴν παραμικρὴ διαφορὰ ἢ γραμματικὴ τοῦ
στίχου μὲ τὴν γραμματικὴ τοῦ πεζοῦ. Πρῶτος καὶ σὲ κατὶ
ἄλλα, λ. χ. στὴ δῆμα καὶ στὸ μέτρο. Μοῦ φαίνεται πὸς
μῆτε ἡ δῆμα μῆτε τὸ μέτρο δὲν ταυρίζουνε παντοῦ. 'Ενωσὶ
πὸς στὴν ἴδια τὴν στροφὴν, κάποιες καὶ στὸν ἴδιο τὸ στίχο,
συμφέρνει, ἀκόλουθα μὲ τὸ αἶσθημα ἢ τὸ λογιόμο, νάλλῆξῃ
τὸ μέτρο ἢ καὶ νὰ τὸ χαλάσῃ. 'Η δῆμα πάλι, πότε χρειά-
ζεται, πότε εἶναι περιττὴ. Κάλια μάλιστα νὰ μὴν ἔχη ἄμα
ἔ σκοπὸς σου νὰ δείξῃ πὸς ἡ ταραχὴ τῆς καρδιᾶς σου ἤρ-
θε καὶ σοῦ τάραιε τὴν προσωπία σου Μ' ἕνα λόγο, δῆμα δὲν
ὑπάρχει, δὲν ὑπάρχει μέτρο, δὲν ὑπάρχει οὔτε στίχος ὑπάρ-
χει τὸ νόημα.—Καινούρια δὲ θὰ εἶναι ἀπὸ πού λέω τὰ
ξέρει ὁ μάστορας ὁ Παλαμάς. Δοκίμῶν ἢ μὲ συμπαθήσῃ καὶ
πάλι

Δὲν ἤρθε ἀπὸ τὰ τρισαβὰθα
Του νοῦ ἢ τῆς καρδιᾶς σου.

Τὰ δάχτυλά σου ἀστράψανε
Στὸ φῶς μου τὸ γοργό·
Φέγγουνε, ἀφότου τ'άπιασα
'Ο ποιητῆς ἐγώ.

* * *

'Η δόναμη δική σου.
'Εννοια σου ἐσὺ ποῦ πᾶς·
Θὰ πᾶς παντοῦ ἔρκει σου
Νὰ ζῆς καὶ νάγαυῆς.

'Ο λογιόμοσ δικός μου.
Τὸ ἔργο εἶναι τοῦ νοῦ.
Εἶσαι ἢ καρδιά τοῦ κόσμου,
Παιδάκι τούρανου.

Β'

ΔΙΦΥΛΛΟ

'Ο λογιόμοσ μου δομῶ.
Στῆς σάρκας μέσα τὸν ἀφοδ
χυμῶ.
Ποῦ εἶσαι; 'Οχ! νὰ σὲ χαρῶ.

Πέσε. Τὰ μάτια σου νὰ διῶ.
Εἶσαι Ψυχὴ; Κορμί;
Τὰ δυό.
'Αχ! τοῦ διαβόλου δομῆ!

* * *

'Η χαρὰ μὲ σκοτίωσε.
Τὸ φιλι μου τσάκισε
Τὴν παλιά τὴ δόναμη,
Τὸ φιλι τὸ ἀθάνατο.

Θυμῶνω μὲ τὴ γλήγορη
'Οσμὴ μου στὰ φιλιὰ
— Καὶ πέφτω στὴν παρήγορη
Τῆς λύπης ἀγκαλιά.

Γ'

ΜΟΝΟΦΥΛΛΟ

Στὰ βουνὰ πὸν περῆς καβαλλάσῃς,
Τὴ φωνὴ σου γρικῶ μου λές· ἔλα!
Τὸ λεβέντη θές, Χάρο, νὰ πάρῃς
Στὴν ψυχρὴ, τὴ σκληρὴ σου τὴ σέλλα.

Καλῶς ἤρθε. Τὴ μίβρη τὴν ὄρα
Δὲν τὴ νοιώθω, γιατί δὲν πεθαίνω.
Τί μὲ νοιάζει; 'Αγάπησα τώρα.
Ζωντανὸς στάλογο σου ἀνεβαίνω.

ΤΟΥ ΜΑΝΘΩΑ ΚΑΔΟΜΟΙΡΗ

ΠΕΡΑ ΠΕΡΑ

Ποιδί, θάνέβουμε ἀψηλά· θὰ πάμε ὅπου δὲ φτάνει
Του 'Ηλιον μας τὸ φῶς.

'Εχει τ'ἀθάνατο νερό, ἔχει καὶ τὸ βοτάνι,
'Εχει ἀγάπη καὶ ζωὴ ὁ πόθος μου ὁ κρυφός.

Θάντέξουμε. Καὶ τριφλογου; ἡλιου; ἐκεῖ θὰ διοῦμε
Σὲ ξένους οὐρανοῦς.

'Αφάπιαστα χαράματα· μαζί θὰ τραγουδοῦμε
Κοὶ ἡλιοβουλιέματα ποὶ δὲν τὰ παίρνει ὁ νοῦς.

'Εκεῖ θὰ κινιλάβουμε — σὸ 'Απέραντο!
Τί πᾶμα εἶναι ἡ γίς·
Μιάς δόσης χλωμασμα,
Στράγγιμο μιᾶς ἄβγῆς.

Τὰ πάθη μας ποῦ εἶναι βουνά, θάποχαμηλωθοῦνε.
Τὸ μάτι τὸ εἰρηνικό, θάμα τῆς καλοσύνης,
Σὲ ὅσα οἱ ἀθρώποι μας μισοῦνε ἢ ποθοῦνε,
Θὰ δέξῃ τὴν ἀνταρραγὴ τῆς 'Απεραντοσύνης.

Κι ἂν ἴσως πάλι τὸ θεὸ ζῆτῆς ἐκεῖθε πέρα,
Στὸ Σύνολο ποῦ ὄνομα δὲν ἔχει—οὔτε νόημα! —
Βάλε τὸ Σύνολο θεὸ, ποὶ εἶναι καὶ δὲν εἶναι,
Παντοῦ καὶ πανθενά.

'Ενα θὰ βρῆς αἰώνιο, ποὶ Χάρος δὲν τὸ παίρνει,
'Ενα ποῦ δὲ χαλιῶ,
Τὸ χεῖλι σου τὸ κόκκινο ποῦ τὴν ἀγάπη σπέρνει
Παντοῦ, παντοσιὰ.

3—5 τοῦ Θεριστῆ 1908.

ΨΥΧΑΡΗΣ